

Чл. 453. Въпроситѣ върху това: извършено ли е събитieto на прѣстѣплението, било ли е то дѣяние на подсждимия и да ли трѣбва да му се вмени въ вина, се съединяватъ въ единъ съвокупенъ въпросъ за виновността на подсждимия, когато отъ никого не е възбудено съмнѣние нито върху това, че прѣстѣплението е извършено отъ него, нито върху това, че то трѣбва да му се вмени въ вина, ако се признае, че е отъ него извършено. Въ случай на какво годѣ съмнѣние по кой и да е въпросъ въпроситѣ трѣбва да се постановятъ отдѣлно.

Чл. 454. Подиръ питанието: виновенъ ли е подсждимия въ това прѣстѣпно дѣяние, което съставлява прѣдмѣтъ на обвинението, постановяватъ се отдѣлни питання за такива обстоятелства, които уголѣмяватъ или намаляватъ степенъта на виновността.

Чл. 455. Въ никой случай не трѣбва да се съединяватъ такива въпроси, отъ които единия може да се разрѣши положително, а другия отрицателно.

Чл. 456. Ако подсждимия се обвинява въ нѣколко прѣстѣпления или сж участвували нѣколко лица, то за всѣко прѣстѣпление, или за всѣки съучастникъ, се постановяватъ отдѣлни питання.

Чл. 457. За подсждимитѣ, които въ врѣме на дѣянието не сж били навършили 17 годишна възраст, постановява се питанье: дѣйствували ли сж тѣ съ разумѣние.

Чл. 458. Въпросътъ за виновността трѣбва да съдържа не само законното опрѣдѣление на прѣстѣпното дѣяние, но и сжщественитѣ фактически признаци на дѣянието, въ което се обвинява подсждимия.